

صلوات آخر زیارت آل یسین آیا منظور امام عصر (عج) می‌باشند یا رسول اکرم (ص)؟

شماره پرسش: ۱۲۳۰۶

تاریخ ارسال پرسش: ۱۱:۲۳:۲۲ ۱۳۹۴/۳/۵

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گرامی: در زیارت ال یسین: در دعای بعد از زیارت آمده «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ [مُحَمَّدٍ] حُجَّتِكَ فِي أَرْضِكَ وَ خَلِيفَتِكَ فِي بِلَادِكَ وَ الدَّاعِيِ.....» این صلوات آیا منظور امام عصر (عج) می‌باشند یا رسول اکرم (ص)؟ آیا مستقیم نام حضرت را آورده است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: فرازی که مد نظر شما است چنین شروع می‌شود: «اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَيَّ [مُحَمَّدٍ] حُجَّتِكَ فِي أَرْضِكَ وَ خَلِيفَتِكَ فِي بِلَادِكَ وَ الدَّاعِيِ إِبْسَبِيلِكَ وَ الْقَائِمِ بِقِسْطِكَ وَ النَّائِرِ بِأَمْرِكَ وَ لِيِ الْمُؤْمِنِينَ وَ بَوَارِ الْكَافِرِينَ وَ مُجَلِّيِ الظُّلْمَةِ وَ مُنِيرِ الْحَقِّ وَ النَّاطِقِ بِالْحِكْمَةِ وَ الصِّدْقِ وَ كَلِمَتِكَ النَّامَةِ فِي أَرْضِكَ الْمُزْتَقِبِ الْخَائِفِ وَ الْوَلِيِّ النَّاصِحِ سَفِينَةِ النَّجَاةِ وَ عِلْمِ الْهُدَى وَ نُورِ أَبْصَارِ الْوَرَى وَ خَيْرِ مَنْ تَقَمَّصَ وَ ارْتَدَى وَ مُجَلِّيِ الْعَمَى [الْعَمَاءِ] الَّذِي يَمْلَأُ الْأَرْضَ عَدْلًا وَ قِسْطًا كَمَا مِلْتَّ ظُلْمًا وَ جَوْرًا إِنَّكَ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ». که ترجمه‌ی آن چنین است: ای خدا! درود و رحمت فراوانت را بر حجت خود [مُحَمَّد] «عجل الله تعالی فرجه» ارزانی دار - آن امام غایبی که هم اسم با رسول خدا «صلوات الله علیه وآله» است - هم او که حجت تو در زمین و خلیفه تو در شهرها و دعوت کننده به سوی راه تو است، هم او که قیام کننده به قسط بوده و به فرمانت انقلاب خواهد کرد، یاور و سرپرست و دوست مؤمنان، و ویران کننده کافران، و روشنی بخش ظلمت و روشنگر حق، و نمایاننده حکمت و درستی است، هم او که عامل ظهور سنت و کلمه تو در زمین است، هم او که سخت مواظب تجاوزکاران بوده و لذا از این جهت خائف و نگران است، آن سرور و سرپرست خیرخواه، آن سفینه نجات و پرچم هدایت و نور چشم خلائق و بهترین کسی که پیراهن و رداء - امامت - را به بر کرد، زداینده کوری و گمراهی، آن کسی که زمین را از عدل و قسط پر می کند، در حالی که ظلم و بیداد سراسر آن را گرفته، که تو در سرازیر کردن صلوات و رحمت بر او قادر و توانایی، چون بر هر چیزی قادر و توانایی! یافتن امام (ع) و توجه به اوصاف او کار بزرگی است که انسان نباید از آن غافل باشد. گفت:

بر روی و سر چو سیل، دوان تا به جوی دوست

بر عاشقان فریضه بود جستجوی دوست

خود اوست جمله طالب و ما همچو سایه ها

ای گفتگوی ما همگی گفت وگویی دوست

گاهی به جوی دوست چو آب روان خوشیم

گاهی چو آب، حبس شدیم در سبوی دوست^[۱]

حضرت را با کلماتی که در این فراز آمده وصف می کنی تا مشخص کنی انتظار آن حضرت را در سینه داری و چشم از وجود مبارك او برنداشته ای، به انتظار کسی هستی که کلمه تائه الهی در زمین است، حق را می نمایاند و ناطق به حکمت است، و هرگز بنا نداری دل از او برکنی و آن را به جای دیگر اندازی. این قسمت عرض بنده در کتاب «زیارت آل یس، نظر به مقصد جان هر انسان» بود که برایتان کپی شد. چنانچه مایل باشید می توانید به اصل کتاب که در سایت وجود دارد، رجوع فرمایید. ظاهراً نام مبارک حضرت را که مطابق نام مقدس پیامبر می باشد در زمان خاصی نباید برده می شد مگر به کنایه، ولی بعداً فضا تغییر کرد. موفق باشید

[۱] (۱) - کلیات شمس، غزل شماره ۴۴۲.